

Pošto je ova godina "Godina obitelji" imala sam potrebu da svoje razmišljanje o obitelji prenesem na papir.

Često smo se to upitali. Ona je nešto najsvjetlije što čovjek treba cijeniti, a po neki puta nismo ni sami toga i svijesni. Da bismo osnovali obitelj potrebno je dvoje, a to su otac i majka. Otac je uvijek bio "glava obitelji", onaj koji je doprinio i radio težinske poslove u kući, prosto rečeno "gazda". A majka je bila ta koja je rađala i negovala djecu, kućanica i pralja. No, vremena se mijenjaju i ulogu roditelja dijelimo u današnje vrijeme podjednako. Ali, ipak, mislimo da je uloga majke ostala ista. Ona je stup obitelji, jer se preko nje "sve lomi". Počevši od samog rođenja djeteta već proživljava traumu (boli i veselja) zatim prvog dojenja, dječje bolesti, jaslaca, škole i drugo. Ona je krhko i nježno biće, ali duševno toliko jaka, da savlada svaku teškoću i jad. Da ti kaže toplu riječ kada misliš da nema izlaza, da ti ukaže na svaku pogrešku i na svako dobro. Ona je meko srce koje se neda zgnječiti.

Velika je radost biti otac i majka, ali i obveza za cijeli život. Puno puta smo se upitali, da li svoju djecu odgajamo u zdravom duhu. Teško je to reći. Jer problemi današnjeg vremena su: alkohol, droga i siromaštvo, što dovodi do nesloge i razdora u obitelji. Mnoge obitelji su raseljene, odvojene, ubijene ili nestale. Uzrok tome nam je poznat - rat. Rat koji još plamti oko nas. Teško je biti prognan iz svog doma, ne imati svoga supruga, oca, majku, brata, sestru, bližnjeg. Ali je još teže kad čovjek izgubi svoju jačinu duše, svoje ja. Zato nemojmo kloniti duhom.

Ovdje sam se i ja našla kao majka i sestra koja radi u patronaži. Teško je ući u kuću bez osmijeha na licu, a mi ga moramo imati i drugima pružiti. Mi sestre smo pastiri svoga "stada". (svoje obitelji, svojih pacijenata), mi ih hranimo riječima i negujemo rukama.

ŠTO JE OBITELJ?

Nemojte da Vam bude teško izustiti toplu riječ svome pacijentu, jer čovjek je biće od krvi, mesa i duše. Dovoljan mu je osmijeh i dvije tople riječi. Mi moramo biti PSIHOLOZI čvrsta duha i neizmerno cijeniti život, da bi to postigli. VREMENA su teška i sve to preživljavamo i mi kao majke, očevi kao sestre. Mnoge su sestre prognane iz svog doma, ostale bez obitelji, ali snaga u nama mora biti još jača. Dajemo sve od sebe, a koliko ćemo uspjeti u tome pokazat će vrijeme. Preispitajmo same sebe, priznajmo svoje greške i nedostatke. Jer ako je zdrav duh u čovjeku, tada je zdrava obitelj i okolina. Čuvajmo svoje "stado"!

I jedan pozdravni moto za sve nas:

*Život je lijep
Dok se živjeti zna
A živjeti i voljeti
Trebalo bi i znati
I na taj način
Nekom drugom ljubav poklanjati*

Željka Mikić

